

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 66/07-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 16. mája 2007 o žiadosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu Veľký Krtíš JUDr. S. C., V., podľa čl. 136 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 74e ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ustanovenie § 231 písm. j) Trestného poriadku a ustanovenie § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov takto

r o z h o d o l :

Ústavný súd Slovenskej republiky o d o p i e r a súhlas na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu Veľký Krtíš JUDr. S. C., V., pre opakovaný trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení neskorších predpisov a trestných činov ohovárania podľa § 206 ods. 1 a 2 Trestného zákona v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 pre skutky uvedené v žiadosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. VII Gv 152/04-47 zo 14. novembra 2006.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2006 doručená žiadosť generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. VII Gv 152/04-47 zo 14. novembra 2006, ktorou podľa čl. 136 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ustanovenia § 74e ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ustanovenia § 231 písm. j) Trestného poriadku a ustanovenia § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) žiadal o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu Veľký Krtíš JUDr. S. C., V. (ďalej len „sudca“ a „okresný súd“), pre opakovaný trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení neskorších predpisov a trestných činov ohovárania podľa § 206 ods. 1 a 2 Trestného zákona v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005, na tom skutkovom základe:

«- sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, v presnejšie nezistenej dobe a čase od dňa 26. 03. 1993 vydal pod sp. zn. D 524/84-20 opravné rozhodnutie o dedičstve s vyznačeným dátumom vyhotovenia 26. 03. 1993, a to bez toho, aby bolo vydanie takého rozhodnutia iniciované návrhom niektorého z účastníkov dedičského konania, alebo iným zjavným podnetom v dedičskej veci vedenej na Štátnom notárstve vo V. pod sp. zn.: D 524/84, po poručiteľovi P. V. (...), pričom spisový materiál s týmto rozhodnutím bol tiež súčasťou spisu dedičského konania po tom istom poručiteľovi vedenom na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši pod sp. zn. 3 D 922/96, ktorú vec mal ako zákonný sudca pridelený, predmetné rozhodnutie menilo výrokovú časť pôvodného rozhodnutia v podieloch dedených nehnuteľností, bolo doručené len jednej z dvoch dedičiek a napriek tomu sa na ňom vyznačila právoplatnosť dňa 18. 04. 1993, čo je všetko zjavne v rozpore s viacerými ustanoveniami O. s. p., pričom opravným rozhodnutím získavajú

neoprávnený prospech právne nástupkyne po jednej z dedičiek, ktoré odpredali predmet dedenia - nehnuteľnosti takto priznané vo väčšom ako pôvodne dedenom rozsahu, pričom tento neoprávnený prospech zatiaľ nebol vyčíslený v konkrétnej výške.

Pôvodné dedičské konanie bolo právoplatne skončené 29. 11. 1984 a opravné rozhodnutie vydal až 26. 03. 1993. Teda po uplynutí vyše 9 rokov. Na vydanie opravného uznesenia nebol v spise žiaden doklad iniciujúci opravu pôvodného rozhodnutia. Nebolo zrejmé, v čom spočívala chyba pôvodného rozhodnutia, ktorú bolo treba napraviť. Neboli zistené chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejmé nesprávnosti. Tiež opravné uznesenie nedoručil všetkým účastníkom konania. Takto postupoval v rozpore s ustanovením § 164 O. s. p.

Sudca porušil ustanovenie § 2 O. s. p., keďže svojvoľnou opravou pôvodného rozhodnutia, úmyselným nedoručením opravného rozhodnutia znevýhodnil ďalšieho účastníka konania - krátením jeho podielu na dedičstve.

(...)

- ten istý sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši ako v predchádzajúcom skutku v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, spísal dňa 06. 09. 1999 zápisnicu, ktorú ako zákonný sudca konajúci vo veci založil do spisu dedičského konania sp. zn. 3 D 597/93 po poručiťovi A. M., rod. Č. (...), pričom z tejto zápisnice, tak ako bola zaprotokolovaná, vyplývalo prehlásenie účastníka konania pred súdom, že ako dedička berie celkom späť odvolanie smerujúce proti uzneseniu sp. zn. 3 D 597/93-67 zo dňa 04. 09. 1998, podané súdu dňa 30. 09. 1998 s doplnením o dôvody dňa 17. 11. 1998, na tejto zápisnici sa nachádza pravdepodobne sfalšovaný podpis dedičky, ďalej dňa 05. 06. 2000 spísal úradný záznam o tom, že tiež právny zástupca dedičky pred súdom prehlásil, že dedička berie predmetné odvolanie celkom späť, čo sú v oboch prípadoch v spise deklarované prehlásenia v rozpore so skutočným stavom veci a dedička ani nebola na súde pri spisovaní zápisnice prítomná, taký postup je zjavne v rozpore s viacerými ustanoveniami O. s. p. a neskôr v dôsledku takto vyhotovených písomností došlo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. 11. 2000, sp. zn. 13 Co 2656/2000-84 k zastaveniu odvolacieho konania v predmetnej dedičskej veci, čo bolo v prospech vnuka poručiťky, ktorému sa priznalo vlastnícke právo z dedenia na väčší podiel, resp. na celý predmet dedenia, pričom neoprávnený prospech doposiaľ nebol presne vyčíslený.

Sudca postupoval v rozpore s ustanovením § 2 O. s. p., keďže svojím postupom znevýhodnil ďalšieho účastníka konania - krátením jeho podielu na dedičstve.

(...)

- sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, v bližšie nezistenom čase a mieste dňa 21. 01. 2003 vo V. napísal list adresovaný na Ministerstvo spravodlivosti SR Bratislava, ktorý tiež adresuje viacerým štátnym orgánom a inštitúciám na vedomie, konkrétne Úradu pre štátnu službu SR Bratislava, k rukám predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici, Súdnej rade SR, dozorovému prokurátorovi pre boj s korupciou na Generálnu prokuratúru SR, na Vládu SR - odbor boja proti korupcii a túto podpísanú písomnosť minimálne na Krajský súd v Banskej Bystrici aj zaslal, pričom list obsahuje nepravdivé tvrdenia, že predseda Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, JUDr. M. R. spôsobil na tamojšom súde nezákonný stav tým, že bez povšimnutia dovolil a toleruje, aby jeho manželka L. R. absolvovala prípravu na miesto v štátnozamestnaneckej službe ako vyššia súdna úradníčka, že tento stav je známy aj ostatným sudcom a pracovníkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, pričom tieto tvrdenia sú v rozpore so skutočným stavom veci, uvedené miesto v čase napísania listu nebolo vôbec obsadené a tieto oznámené nepravdivé údaje sú svojim charakterom spôsobilé značnou mierou ohroziť vážnosť predsedu tamojšieho súdu JUDr. M. R. u spoluobčanov, najmä poškodiť ho v zamestnaní.

(...)

- sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši v úmysle spôsobiť inému škodu na právach, dňa 11. 04. 1996 dal spísať na súde zápisnicu z informatívneho výsluchu účastníka dedičského konania, ktorý si proti rozhodnutiu sp. zn. 3 D 391/95-34 podal odvolanie a predmetnú zápisnicu nechal založiť do spisu dedičského konania sp. zn. 3 D 391/95 po poručiťovi A. N., rod. K. (...), v ktorej veci konal ako zákonný sudca, pričom do tejto zápisnice už v neprítomnosti osoby účastníka dedičského konania doplnil obsah v rozsahu dva odseky nad podpisom účastníka, takže zápisnica deklarovala iný ako skutočný stav veci, čo je konaním zjavne v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a následkom toho Krajský súd v Banskej Bystrici ako druhostupňový súd v presne nezistený deň odvolacie konanie zastavil rozhodnutím doposiaľ nezistenej spisovej značky, čo bolo k materiálnej škode na právach účastníka J. K. (...).

(...)

- sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, v presnejšie nezistenom čase a mieste poskytol rozhovor redaktorovi denníka N., ktorý bol následne podkladom pre uverejnenie článku vo vydaní tohto periodika zo dňa 19. marca 2001 s názvom „Sudca C. nerozhodol po vôli nadriadených a prišiel o postavenie“, kde tento sudca redaktorovi oznámil nepravdivé údaje v tom zmysle, že prednosta Okresného úradu V. JUDr. B. B. a predseda Okresného súdu vo Veľkom Krtíši JUDr. M. R. sa osobne angažovali za dosiahnutie nezákonného výmazu pozemkov z listu vlastníctva, čo znamená, že občianka K. F. mohla bez rozhodnutia súdu stratiť vlastnícke práva, čo v právnom štáte neexistuje a že prepojenie je v tejto záležitosti zrejme, pričom tieto tvrdenia sú v rozpore so skutočným stavom veci a ako nepravdivé údaje sú svojim charakterom spôsobilé značnou mierou ohroziť vážnosť prednostu Okresného úradu vo V. a predsedu Okresného súdu vo Veľkom Krtíši u spoluobčanov, najmä poškodiť ich v zamestnaní.»

Sudca sa k veci vyjadril písomne podaniami z 27. novembra 2006 a 3. januára 2007. V podaní z 27. novembra 2006 uviedol, že:

„Je zarážajúce, že od 29. 6. 2001. kedy mi bolo vznesené obvinenie vo veci ČVS: KÚV-25/OVEK-2001 nedokázali orgány činné v trestnom konaní trestnú vec uzavrieť.

Od začiatku trestného stíhania poukazujem na to, že som obviňovaný za vyslovený právny názor v rozhodovacej činnosti sudcu. Zákon pritom nedovoľuje sudcu stíhať za jeho rozhodovanie, inak by došlo k zásahu do sudcovskej nezávislosti.

Ešte zarážajúcejšie vyznieva tá skutočnosť, že generálny prokurátor sa rozhodol podať žiadosť o udelenie súhlasu na moje trestné stíhanie za údajné ďalšie skutky, ktorých som sa mal dopustiť ako sudca a teda by som bol opäť perzekvovaný za vyslovený právny názor.

Už v priebehu dokumentovania vo veci ČVS: KÚV-25/OVEK-2001 som bol v roku 2003 vypočutý ako svedok vo veci pod ČVS: KÚJP-7/OVEK-2003 vo vzťahu k dokumentovaniu celkovo štyroch skutkov.

Podklady pre dokumentačnú činnosť bývalého vyšetrovateľa P. F. pravidelne obstarával nezákonným spôsobom JUDr. M. R., bývalý predseda Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, ktorý vykonával nezákonné zápisničné výsluchy so zamestnancami súdu.

Po podaní mojej svedeckej výpovede do veci KÚJP-7/OVEK a vykonaní ďalších dôkazov mal vyšetrovateľ vec za presvedčujúco zdokumentovanú bez toho, aby bol dospel k záveru požiadať vec dozorujúceho prokurátora o postup pri zbavovaní imunity pre moje trestné stíhanie.

Ako priamu príčinu zmeny postoja vyšetrovateľa vo veci KÚJP-7/OVEK vyvolalo mnou podané trestné oznámenie na vyšetrovateľa P. F. zo dňa 26. 10. 2005. Ním dotknutý vyšetrovateľ namiesto toho, aby vo veci KÚV-25/OVEK-2001 konal a v snahe zakryť svoju trestnú činnosť začal trestné stíhanie vo veci.

Podľa správy KR PZ, ÚJaKP v Banskej Bystrici zo dňa 7. 11. 2006 čp KRP-1546/JKP-2006 k sp. zn. II. ÚS 325/06-14 zo dňa 24. 10. 2006 sa dokumentuje 5 skutkov vo vzťahu k veci KÚJP-7/OVEK.

Na základe listinných dôkazov z roku 2003 ako napr. Uznesenie KÚJP PZ v Banskej Bystrici, ČVS: KÚJP-7/OVEK-2003 z 16. 5. 2003, Uznesenie KÚJP PZ v Banskej Bystrici, ČVS: KÚJP-7/OVEK-2003 z 9. 6. 2003 sa môžem len domnievať (nakoľko mi nebolo umožnené nahliadnuť do spisu), že sa jedná o tieto skutky:

1) 3 D 597/93 OS Veľký Krtíš po poručiteľke A. M. (...). Rozporujúci úkon späťvzatia odvolania, ktorý učinil jej právny zástupca JUDr. Pavol Vrška. Tento sám nikdy nespochybnil, že učinil tento úkon v mene mandantky. Len vyšetrovateľ P. F. ho kladením sugestívnych a kapciózných otázok nútil k vypovedaniu na vopred naformulovanej odpovede.

2) List adresovaný na MS SR a iné inštitúcie, ktoré som upozornil na to, že predseda OS V. Krtíš JUDr. M. R. si v rozpore so zákonom o štátnej službe zaradil svoju manželku Ludmilu R. tiež zamestnankyňu okresného súdu do prípravy na miesto štátnozamestnaneckej služby na post vyššej súdnej úradníčky. Učinil som to na podnet ostatných sudcov okresného súdu, ktorí chceli zostať v anonymite.

Vo vzťahu k tomuto skutku sa proti mne viedlo aj disciplinárne konanie na návrh predsedu okresného súdu zo dňa 28. 1. 2003. Vec bola zapísaná na NS-DS SR pod sp. zn. 2 Ds 23/04 a v odvolacom konaní mala sp. zn. 2 Dso 4/05. Rozhodnutím Najvyššieho súdu - Disciplinárneho súdu SR zo dňa 17. 3. 2005 v sp. zn. 2 Ds 23/04 som bol podľa § 129 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. oslobodený spod návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Podľa § 150 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu (Trestný poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné.

Tá skutočnosť, že o tomto skutku už raz súd právoplatne v disciplinárnom konaní, ktoré sa spravuje primerane trestným poriadkom rozhodol zakladá zákonnú prekážku tzv. res iudicata pro veritate accipitur.

Týmto právnym záverom sa predkladateľ žiadosti o udelenie súhlasu na trestné stíhanie nespravoval, hoci v spise musí byť listinný dôkaz o súbežne vedenom disciplinárnom konaní, čo je zjavným porušením práva.

3) D 524/84 OS Veľký Krtíš po poručiteľovi P. V. (...). Vydanie opravného uznesenia na základe ktorého sa menila jeho výroková časť. Takýto postup býval štandardným v tých dedičských veciach, kedy sa listiny vracali súdu ako nespôsobilé záznamu podľa § 8 ods. 2 zák. č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam a v zmysle novej právnej úpravy podľa § 36a ods. 2 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon).

Vec D 524/84 bola na OS Veľký Krtíš pozdejšie vedená pod sp. zn. 3 D 922/96 čo súviselo s prejednaním novoobjaveného majetku po poručiteľovi.

Pokiaľ boli vykonávané v rozhodnutí opravy, tak to vyplynulo z prednesených návrhov dedičov resp. ich zástupcov.

4) 3 D 391/95 OS Veľký Krtíš po poručiteľke A. N. rod. K. (...). Došlo k zastaveniu konania rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici. Akékoľvek zastavenie konania v dedičskej veci nezakladá prekážku res iudicate. Pokiaľ dedič sa domnieva, že súd o jeho návrhu komplexne nerozhodol napr. opomenulo sa prejednať všetky parcely pozemnoknižných telies a podobne, nič mu nebránilo podať nový návrh na prejednanie novoobjaveného majetku podľa § 175x O. s. p.“

K tomuto podaniu priložil rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Dso 4/05 z 19. septembra 2005 a sp. zn. 2 Ds 23/04 zo 17. marca 2005.

Dňa 3. januára 2007 svoje vyjadrenie doplnil podaním, v ktorom uviedol, že:

«Ako sudca som rozhodoval podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, neustranne a spravodlivo, pričom som sa pri rozhodovaní spravoval len Ústavou SR, ústavným zákonom a ostatnými zákonmi a to všetko v súlade so sľubom, ktorý som zložil k rukám predsedu NR SR dňa 1. 2. 1993 (...)

Iniciatívu GP SR JUDr. D. T. obsiahnutú v žiadosti sp. zn. VII. Gv 152/04-47 zo dňa 14. 11. 2006 o súhlas na trestné stíhanie sudcu OS vo Veľkom Krtíši (príloha: Vyšetrovací spis ČVS: KÚJP-7/OVEK-2003) považujem za odporujúcu zásade „sudcovskej nezávislosti“, pretože zákon nedovoľuje sudcu stíhať za jeho rozhodovanie.

V tejto spojitosti odkazujem na rozhodnutie ÚS SR - sp. zn. PL. ÚS 4/06 z 13. 3. 2006, kde ÚS SR prejedikoval a rozhodol takýto prípad.

V tej časti žiadosti GP SR v ktorej ma posudzuje ako osobu podozrivú zo spáchania trestných činov ohovárania podľa § 206 ods. 1 a § 206 ods. 1, 2 Tr. zák. odkazujem na právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu - Disciplinárneho súdu SR v sp. zn. 2 Ds 23/04 zo dňa 17. 3. 2005 v spojitosti s odvolacím konaním v sp. zn. 2 Dso 4/05 ako aj na hrubé porušenie povinnosti novinára M. S. z bývalého denníka N., ktorý bez zabezpečenia autorizácie publikovaných správ zverejnil svoje úvahy, ktorých som nikdy nebol autorom.

I napriek tomuto zverejneniu tlačovej správy trvám na opodstatnenosti tvrdenia, že bývalý predseda Okresného súdu vo Veľkom Krtíši JUDr. M. R. nezákonne zasahoval do rozhodnutia iného sudcu v dedičských veciach 3 D 567/97 a 3 D 568/97 tým, že zadával pokyn Okresnému úradu, odboru katastrálnemu vo V. úradným listom zo dňa 7. 6. 2000 (list pripájam v prílohe), aby bol vykonaný nezákonný výmaz údajov zapísaných na listoch vlastníctva a tento list zaslal aj priamo vtedajšiemu prednostovi Okresného úradu vo V. JUDr. B. B. Takto konal ako nezákonný sudca a v rozpore s viacerými ustanoveniami zákonov.»

Sudca sa k návrhu generálneho prokurátora vyjadril aj na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 18. apríla 2007, pričom uviedol:

«Je mi teda opäť zdôrazňujem nepochopením alebo pripadá mi to absurdné, aby orgány činné v trestnom konaní s odstupom troch rokov po tom, ako vydal vyšetrovateľ uznesenia, ktorým podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie vo veci, aby po odstupe troch rokov dospel k tomu názoru, že je potrebné podať podnet na generálnu prokuratúru, a že teda sa zrejme podľa jeho názoru jedná o nejakú zodpovednosť, ktorá má trestnoprávny charakter. Tak sa aj stalo, preto vlastne toto dnešné neverejné pojednávanie. Z roku 1993 k jednotlivým tým skutkom je mi aj ťažko sa vyjadriť. Ja som nemal možnosť do spisu nahliadnuť, nakoľko vec sa preverovala, že čo to bolo. Ja len s odstupom tých 14 rokov dozadu môžem tušiť, že jednalo sa o bežnú dedičskú rozhodovaciu činnosť. (...)

Skutok č. 1 zo žiadosti – tam dedičské konanie po P. V., čiže tu je také dedičské rozhodnutie, kde teda listina sa stala nespôsobilou záznamu. Išlo o bežnú nápravu chýb v listinách, v rozhodnutiach bývalého štátneho notárstva. To že tá náprava bola správa, z toho vlastne vyplývalo potom ďalšie konanie, ktoré bolo o novoobjavenom majetku ďalej vedené. To je k tomu skutku č. 1. Teda nesporne rozhodovacia činnosť.

Skutok č. 2 – opäť rozhodovacia činnosť po A. M. Jednalo sa o dedičské rozhodnutie, kde účastníčka zobrala odvolanie späť. Čiže povinnosťou mojou bolo postúpiť taký spis na rozhodnutie krajskému súdu, aby rozhodol o späťvzátí odvolania. (...)

Tretí skutok – to je, kde som podozrivý z trestného činu ohovárania. Tu chcem poukázať na právoplatne skončené disciplinárne konanie, ktoré sa súbežne viedlo. V tomto disciplinárnom konaní vlastne aj po rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu som bol úspešný a tu sa poukazuje, že ja som neohovoril pani R., ktorá bola manželkou predsedu okresného súdu, ja som len poukázal v zmysle ustanovení zákona č. 152/1998 o sťažnostiach na to, na čo avizovali aj ostatní kolegovia, že teda ona bola pripravovaná, že boli tam uchádzači ďalší, ktorí boli odmietnutí nie predsedom okresného súdu, ale práve ňou, čiže to sú nesporné faktá. (...)

Skutok č. 4 – opäť rozhodnutie dedičské z 90. rokov po poručiteľke A. N., opäť ten istý spôsob vybavenia ako pri skutku č. 2, kde ten podateľ, odvolateľ vzal odvolanie späť. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací pripustil späťvzatie odvolania a konanie zastavil. (...)

Číslo rozhodnutia krajského súdu bolo... ja vám to neviem povedať, tu nie je popísané v tej žiadosti. Ja som k tým spisom nemal možnosť sa dostať vôbec, ale bolo

to na odvolaní, aj popisuje sa, že bolo konanie zastavené. Citujem str. 3 „a následkom toho Krajský súd v Banskej Bystrici ako druhostupňový súd v presne nezistený deň odvolacie konanie zastavil“, čiže neviem, či potom aj navrhovateľ mal k dispozícii to. Čiže skutok č. 4, kde som mal ohovoriť predsedu Okresného súdu vo Veľkom Krtíši tým spôsobom, že urobil zásah do vpisu údajov do listu vlastníctva. Áno, urobil. Ja som ho neohovoril, o čom môžem predložiť aj dôkaz, a to že on ako nezákonný sudca, dal pokyn správe katastra, že prikazujem vám urobiť výmaz na liste vlastníctva. Ja si myslím, že takýto titul nemôže spôsobiť a nemohol spôsobiť výmaz listu vlastníctva. Nakoniec pod tlakom či už predsedu ako aj vyššej ustanovizne predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici došlo k neodbornému výmazu, ale časť nehnuteľnosti vymazali, časť nevymazali, teraz nevedeli, na koho majú pôvodne zapísať, potom na to sa účastník sťažoval, bolo to protestované cez prokurátora. Právny stav je potvrdený ten k dnešnému dňu napriek vyčerpaniu všetkých riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, aký som ja zaujal v tom rozhodnutí.»

Na otázku sudcu spravodajcu, či bol na neho (sudcu) vykonávaný nátlak, z čej strany a prečo, sudca odpovedal:

„Áno, nesporne bol vykonávaný nátlak, ktorého počiatky sú dané do roku 2000, kedy som k 1. aprílu dostal ponuku sťažovania na najvyššom súde. Predtým ešte v roku 1998 sa vrátim k tomu decembru, k tým nešťastným voľbám. Tam som protikandidoval, zrejme som to nemal urobiť. Tam bolo sporné, či teda uspel, ale to boli motívy, ktoré viedli k tomu, že začal predseda okresného súdu takýto tlak voči mne, ktorý teda za súčinnosti aj svojho nadriadeného a dovoľm si povedať aj za súčinnosti vtedajších vedúcich predstaviteľov samotného rezortu učiňovali. Domnievam sa, že keby som ja nebol podal trestné oznámenie proti vyšetrovateľovi, ktorý nakoniec musel z dôvodu psychickej labilnosti alebo porúch nechcem to nazvať, z veci vystúpiť a prebral to nový vyšetrovateľ, bol vykonávaný takýto nátlak v takomto smere, že už podávanie tých disciplinárnych konaní, tlaky cez mienkotvorné médiá, jednoducho proti tejto rozhodovacej činnosti, bol takýmto spôsobom na mňa vykonávaný tlak, teda bolo vplývané na určité rozhodnutie. To boli veci, ktoré boli nepopulárne, pretože veci boli, ako som povedal, vrátené z katastra, bolo ich treba nejakým spôsobom ukončiť, sledovala sa štatistika, ukazovatele. Ale potvrdzujem a podčiarkujem,

to je len rozhodovacia činnosť moja, kde poukazujem na ustanovenie § 29a zákona č. 385/2005.“

Zástupca generálneho prokurátora sa na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu k veci vyjadril nasledovne:

„Vážená pani predsedníčka, vážené plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky, v plnom rozsahu sa pridriavam žiadosti, ktorú podal pán generálny prokurátor Slovenskej republiky a poukazujem na dôvody uvedené v jej písomnom vyhotovení, a preto podľa čl. 136 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 231 písm. e) Trestného poriadku a s poukazom na § 74e ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov a podľa § 6 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov žiadam, aby plénum ústavného súdu udelilo súhlas na trestné stíhanie podozrivého sudcu Okresného súdu vo Veľkom Krtíši JUDr. S. C. pre tie skutky, ktoré sú uvedené v podanom návrhu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 136 ods. 3 prvej vety ústavy ústavný súd dáva súhlas na trestné stíhanie alebo vzatie do väzby sudcu a generálneho prokurátora.

Podľa čl. 136 ods. 4 ústavy ak ústavný súd súhlas odoprie, trestné stíhanie alebo vzatie do väzby je počas trvania funkcie sudcu ústavného súdu, funkcie sudcu alebo funkcie generálneho prokurátora vylúčené.

Podľa čl. 145 ods. 2 druhej vety ústavy rozsah imunity sudcov ustanoví zákon.

Podľa ustanovenia § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o sudcoch“) za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií.

Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 Trestného poriadku pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu nepodliehajú osoby, ktoré požívajú imunity a výsady podľa zákona alebo podľa medzinárodného práva.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie nemožno začať, a ak bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný.

Podľa ustanovenia § 231 písm. j) Trestného poriadku iba prokurátor je oprávnený vyžiadať súhlas na trestné stíhanie.

Podľa čl. 130. ods. 1 písm. e) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh generálny prokurátor.

Podľa § 74e ods. 2 zákona o ústavnom súde ak príslušný orgán oznámi predsedovi ústavného súdu, že žiada ústavný súd o vydanie súhlasu na trestné stíhanie (...), predseda ústavného súdu zvolá bez zbytočného odkladu plénum ústavného súdu. Plénum ústavného súdu prerokuje a rozhodne o žiadosti príslušného orgánu, pričom umožní osobe, ktorej sa žiadosť týka, vyjadriť sa vo veci.

Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. PL. ÚS 12/06) vychádzal z úvah, že ústava zaraďuje sudcov do skupiny osôb, kde upúšťa od zásady rovnosti práva a pripúšťa výnimku pre túto skupinu z pôsobnosti pre oblasť trestného a správneho práva v rozsahu a spôsobom ustanoveným ústavou a zákonom.

Takto ponímaná imunita sudcu smeruje predovšetkým k zaisteniu jeho nezávislosti pri rozhodovaní v jemu zverených veciach občianskoprávných, obchodných, trestných

a správnych. Ústava tým zároveň posilňuje občiansku odvahu sudcu rozhodovať v súdnych sporoch jemu zverených len na základe ústavy, ústavných zákonov, medzinárodných zmlúv podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonov. Ústava zároveň ústavnému súdu zveruje právomoc túto imunitu v konkrétnom prípade na návrh generálneho prokurátora preskúmať. Takýto postup je v súlade s deľbou moci na zákonodárnu, výkonnú a súdnu.

Imunitu sudcu je potrebné ponímať ako zvláštne oprávnenie považované za jednu zo základných záruk sudcovskej nezávislosti. Účelom imunity sudcu je ochrana výkonu jeho funkcie pred zneužitím práva stíhať trestné činy a priestupky používaním nátlaku prostriedkami trestného konania a používaním donucovacích prostriedkov, na ktoré sú oprávnené príslušné orgány výkonnej moci.

Imunita sudcu nie je absolútna, trvá len do rozhodnutia pléna ústavného súdu, ktoré rozhoduje o upustení od imunity a dá súhlas na trestné stíhanie, a tým odstráni ústavnú prekážku v postupe orgánov činných v trestnom konaní. Od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia sa stáva trestné stíhanie sudcu prípustným.

V prípade, ak plénum ústavného súdu súhlas odoprie, trestné stíhanie je počas trvania funkcie sudcu vylúčené.

Nevyhnutnou podmienkou udelenia súhlasu na trestné stíhanie je skutočnosť, že na trestné stíhanie pre skutok, ktorý má byť jeho predmetom, sa nevzťahuje imunita sudcu, ktorá by znamenala jeho vyňatie z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a neprípustnosť trestného stíhania (PL. ÚS 3/06).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej právomoci preskúmal žiadosť generálneho prokurátora o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu okresného súdu a oboznámil sa so spisom ním predloženým. Taktiež umožnil sudcovi vyjadriť sa k veci písomne aj ústne na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu za účasti zástupcu generálneho prokurátora.

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť konanie uvedené v žiadosti generálneho prokurátora, a to z hľadiska rozsahu imunity sudcu v zmysle čl. 145 ods. 2 druhej vety ústavy a ustanovenia § 29a ods. 1 zákona o sudcoch, podľa ktorých za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií.

Z citovaného ustanovenia zákona o sudcoch vyplýva, že dôvodom na odopretie súhlasu na trestné stíhanie sudcu je zistenie súdu o tom, že súhlas na trestné stíhanie sa žiada pre skutok, ktorého podstata spočíva v rozhodovacej právomoci sudcu všeobecného súdu.

Generálny prokurátor žiadal vydať súhlas na trestné stíhanie pre:

a) „- sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, v presnejšie nezistenej dobe a čase od dňa 26. 03. 1993 vydal pod sp. zn. D 524/84-20 opravné rozhodnutie o dedičstve s vyznačeným dátumom vyhotovenia 26. 03. 1993, a to bez toho, aby bolo vydanie takého rozhodnutia iniciované návrhom niektorého z účastníkov dedičského konania, alebo iným zjavným podnetom v dedičskej veci vedenej na Štátnom notárstve vo V. pod sp. zn.: D 524/84, po poručiteľovi P. V. (...), pričom spisový materiál s týmto rozhodnutím bol tiež súčasťou spisu dedičského konania po tom istom poručiteľovi vedenom na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši pod sp. zn. 3 D 922/96, ktorú vec mal ako zákonný sudca pridelenú, predmetné rozhodnutie menilo výrokovú časť pôvodného rozhodnutia v podieloch dedených nehnuteľností, bolo doručené len jednej z dvoch dedičiek a napriek tomu sa na ňom vyznačila právoplatnosť dňa 18. 04. 1993, čo je všetko zjavne v rozpore s viacerými ustanoveniami O. s. p., pričom opravným rozhodnutím získavajú neoprávnený prospech právne nástupkyne po jednej z dedičiek, ktoré odpredali predmet dedenia - nehnuteľnosti takto priznané vo väčšom ako pôvodne dedenom rozsahu, pričom tento neoprávnený prospech zatiaľ nebol vyčíslený v konkrétnej výške.

Pôvodné dedičské konanie bolo právoplatne skončené 29. 11. 1984 a opravné rozhodnutie vydal až 26. 03. 1993. Teda po uplynutí vyše 9 rokov. Na vydanie opravného uznesenia nebol v spise žiaden doklad iniciujúci opravu pôvodného rozhodnutia. Nebolo zrejmé, v čom spočívala chyba pôvodného rozhodnutia, ktorú bolo treba napraviť. Neboli zistené chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejmé nesprávnosti. Tiež opravné uznesenie nedoručil všetkým účastníkom konania. Takto postupoval v rozpore s ustanovením § 164

O. s. p.“

b) „- *ten istý sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši ako v predchádzajúcom skutku v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, spísal dňa 06. 09. 1999 zápisnicu, ktorú ako zákonný sudca konajúci vo veci založil do spisu dedičského konania sp. zn. 3 D 597/93 po poručiteľovi A. M., rod. Č. (...), pričom z tejto zápisnice, tak ako bola zaprotokolovaná, vyplývalo prehlásenie účastníka konania pred súdom, že ako dedička berie celkom späť odvolanie smerujúce proti uzneseniu sp. zn. 3 D 597/93-67 zo dňa 04. 09. 1998, podané súdu dňa 30. 09. 1998 s doplnením o dôvody dňa 17. 11. 1998, na tejto zápisnici sa nachádza pravdepodobne sfaľovaný podpis dedičky, ďalej dňa 05. 06. 2000 spísal úradný záznam o tom, že tiež právny zástupca dedičky pred súdom prehlásil, že dedička berie predmetné odvolanie celkom späť, čo sú v oboch prípadoch v spise deklarované prehlásenia v rozpore so skutočným stavom veci a dedička ani nebola na súde pri spisovaní zápisnice prítomná, taký postup je zjavne v rozpore s viacerými ustanoveniami O. s. p. a neskôr v dôsledku takto vyhotovených písomností došlo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. 11. 2000, sp. zn. 13 Co 2656/2000-84 k zastaveniu odvolacieho konania v predmetnej dedičskej veci, čo bolo v prospech vnuka poručiteľky, ktorému sa priznalo vlastnícke právo z dedenia na väčší podiel, resp. na celý predmet dedenia, pričom neoprávnený prospech doposiaľ nebol presne vyčíslený.*

Sudca postupoval v rozpore s ustanovením § 2 O. s. p., keďže svojím postupom znevýhodnil ďalšieho účastníka konania - krátením jeho podielu na dedičstve.“

c) „- *sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši v úmysle spôsobiť inému škodu na právach, dňa 11. 04. 1996 dal spísať na súde zápisnicu z informatívneho výsluchu účastníka dedičského konania, ktorý si proti rozhodnutiu sp. zn. 3 D 391/95-34 podal odvolanie a predmetnú zápisnicu nechal založiť do spisu dedičského konania sp. zn. 3 D 391/95 po poručiteľovi A. N., rod. K. (...), v ktorej veci konal ako zákonný sudca, pričom do tejto zápisnice už v neprítomnosti osoby účastníka dedičského konania doplnil obsah v rozsahu dva odseky nad podpisom účastníka, takže zápisnica deklarovala iný ako skutočný stav veci, čo je konaním zjavne v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a následkom toho Krajský súd v Banskej Bystrici ako druhostupňový súd v presne*

nezistený deň odvolacie konanie zastavil rozhodnutím doposiaľ nezistenej spisovej značky, čo bolo k imateriálnej škode na právach účastníka J. K. (...).

Dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchal sudca JUDr. S. C., vyplýva zo zápisníc o výsluchoch poškodeného J. K. na č. l. 719 až 729, svedkov Mgr. E. S. na č. l. 732 až 735, A. M. na č. l. 736 až 740, J. Ch. na č. l. 742 až 746.

Z listinných dôkazov poukazujem najmä na zápisnicu na č. l. 715 až 718, návrh na č. l. 730, predvolanie na č. l. 753 až 754.

Sudca postupoval v rozpore s ustanovením § 2 O. s. p., keďže svojím postupom znevýhodnil ďalšieho účastníka konania.“

Všetky tri tieto skutky spadajú do rámca rozhodovacej činnosti sudcu.

Z citovanej právnej úpravy imunity sudcu vyplýva, že ústavný súd pri zistení, že skutky, za ktoré je žiadané vydanie súhlasu, spadajú do rozhodovacej činnosti, takého vydanie odoprie. Z uvedených dôvodov ústavný súd i súhlas pre tieto skutky odoprel.

Pokiaľ ide o skutky v žiadosti generálneho prokurátora označené ako:

d) „- sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, v bližšie nezistenom čase a mieste dňa 21. 01. 2003 vo V. napísal list adresovaný na Ministerstvo spravodlivosti SR Bratislava, ktorý tiež adresuje viacerým štátnym orgánom a inštitúciám na vedomie, konkrétne Úradu pre štátnu službu SR Bratislava, k rukám predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici, Súdnej rade SR, dozorovému prokurátorovi pre boj s korupciou na Generálnu prokuratúru SR, na vládu SR - odbor boja proti korupcii a túto podpísanú písomnosť minimálne na Krajský súd v Banskej Bystrici aj zaslal, pričom list obsahuje nepravdivé tvrdenia, že predseda Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, JUDr. M. R. spôsobil na tamojšom súde nezákonný stav tým, že bez povšimnutia dovolil a toleruje, aby jeho manželka L. R. absolvovala prípravu na miesto v štátnozamestnaneckej službe ako vyššia súdna úradníčka, že tento stav je známy aj ostatným sudcom a pracovníkom Okresného súdu vo Veľkom

Krtíši, pričom tieto tvrdenia sú v rozpore so skutočným stavom vecí, uvedené miesto v čase napísania listu nebolo vôbec obsadené a tieto oznámené nepravdivé údaje sú svojim charakterom spôsobilé značnou mierou ohroziť vážnosť predsedu tamojšieho súdu JUDr. M. R. u spoluobčanov, najmä poškodiť ho v zamestnaní.“

e) «- sudca Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, v presnejšie nezistenom čase a mieste poskytol rozhovor redaktorovi denníka N., ktorý bol následne podkladom pre uverejnenie článku vo vydaní tohto periodika zo dňa 19. marca 2001 s názvom „Sudca C. nerozhodol po vôli nadriadených a prišiel o postavenie“, kde tento sudca redaktorovi oznámil nepravdivé údaje v tom zmysle, že prednosta Okresného úradu V. JUDr. B. B. a predseda Okresného súdu vo Veľkom Krtíši JUDr. M. R. sa osobne angažovali za dosiahnutie nezákonného výmazu pozemkov z listu vlastníctva, čo znamená, že občianka K. F. mohla bez rozhodnutia súdu stratiť vlastnícke práva, čo v právnom štáte neexistuje a že prepojenie je v tejto záležitosti zrejmé, pričom tieto tvrdenia sú v rozpore so skutočným stavom vecí a ako nepravdivé údaje sú svojim charakterom spôsobilé značnou mierou ohroziť vážnosť prednostu Okresného úradu vo V. a predsedu Okresného súdu vo Veľkom Krtíši u spoluobčanov, najmä poškodiť ich v zamestnaní.»

Ústavný súd zistil, že tieto skutky súvisia s dlhoročným sporom sudcu s bývalým vedením okresného súdu a v danom prípade sa stotožnil so závermi (ktoré nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené) rozhodnutia najvyššieho súdu - disciplinárneho súdu - sp. zn. 2 Ds 23/04 zo 17. marca 2005, že skutok sa nestal.

Na skutok, ktorý sa nestal, ako vyplýva z právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu, nemožno žiadať ani súhlas ústavného súdu, pretože tomu bráni prekážka rozhodnutej veci.

Pokiaľ ide o skutok označený pod písm. e) obsiahnutý v žiadosti generálneho prokurátora, v tejto časti môže ísť iba o disciplinárne konanie vyplývajúce zo sporu sudcu s bývalým vedením okresného súdu. Vzhľadom na uvedené aj vo zvyšných dvoch skutkoch označených v žiadosti o vydanie ako písm. d) a e) ústavný súd súhlas na trestné stíhanie odopiera.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2007